

Дончо Славчевъ

Моето джебно ножче

Преди известно време ходихъ къмъ Габровския манастиръ. Отбихъ се въ страни отъ пътя и отидохъ до малкото селце Нова махала на 2—3 ккм. отъ манастира. Селото е притиснато отъ високитѣ склонове на Стара-планина. Малкото нивки по течение на рѣката иматъ много слаба почва и не могатъ да изхранятъ населението. Затова буднитѣ планинци сж намѣрили другъ начинъ за прехрана. Всички въ селото — и малко и голѣмо — работятъ ножове. Всѣка къща, всѣка колиба тукъ е работилница, малка фабрика. И още отдалечъ се чуватъ ударитѣ на чука върху наковалнята, струженето на струга, плѣсъкътъ на трансмисиитѣ. Новомахленци не изработватъ прости габровски костури, а хубави ножове, които по своята изработка и качество не се различаватъ отъ европейскитѣ.

И азъ си купихъ за 24 лева едно малко хубаво, остро, при това *неръждаемо* джебно ножче.

Полюбопитствувахъ да науча, откъде се доставятъ материалитѣ за тая ножарска индустрия.

— Почти всичко доставяме отъ чужбина — ми отговори единъ отъ майсторитѣ.

Заинтересувахъ се да науча, откъде се взематъ материалитѣ, отъ които е направено и моето джебно ножче.

Ето какво научихъ, следъ като прочетохъ нѣкои книги:

Главниятъ материалъ за ножоветѣ (обр. 1) това е *жельзото* — единъ особенъ видъ *стомана*, която *не рѣжда* (а). Отъ стомана сж направени дветѣ ножчета. Тѣ сж заковани къмъ дръжката съ *месингоза тель*, съ ме-